

Sygn. akt IV CSK 567/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa L. J.
przeciwko W. C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu

najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej a nawet na nieważność postępowania to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Pozbawienie strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) polega na tym, że strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte przed wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie w danej instancji (m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. I Prawo z 1999 r., nr 5, poz. 41, z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220, z dnia 6 maja 2003 r., I CZ 43/03, nie publ., z dnia 19 marca 2004 r., IV CK 216/03, nie publ.). Skarżący przeoczył, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy tymczasem podniesiony przez skarżącego zarzut nieważności dotyczy postępowania przed sądem rejonowym.

U podstaw zarzutu nieważności postępowania legło zapatrywanie skarżącego, że Sąd pierwszej instancji pozbawił go możliwości obrony swych praw przez to, że nie uwzględnił jego wniosku nadesłanego faksem w dniu 25 kwietnia 2013 r. o odroczenie rozprawy wyznaczonej na ten dzień. Skarżący pomija fakt, że Sąd ustosunkował się do tego wniosku i powziął wątpliwość, „w jaki sposób pacjent znalazł się w W., skoro przebywa na zwolnieniu i jest z G.”. Pomimo tego postanowił jedynie w trybie zabezpieczenia dowodu przesłuchać świadka, z którego oświadczenia wynikało, że wyjeżdża za granicę i odroczył rozprawę na dzień 11 lipca 2013 r. Zaznaczył przy tym trafnie, że pełnomocnik pozwanego nie był dotychczas obecny osobiście na żadnym terminie rozprawy, zaś treść pełnomocnictwa nie wyłącza możliwości ustanowienia substytutu, z czego pełnomocnik korzystał w trakcie procesu i dotychczas czynny udział brał upoważniony przez niego aplikant adwokacki. W każdym razie przesłuchanie

świadka w trybie zabezpieczenia dowodu, pomimo podstawy do odroczenia rozprawy na podstawie art. 214 k.p.c. nie wywołuje nieważności postępowania, które było kontynuowane, na następnych posiedzeniach.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonującego wyvodu nie zawiera.

Wskazane w skardze kasacyjnej zarzuty dotyczą przede wszystkim ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sąd Apelacyjny; tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Dokonane ustalenia i ich ocena, wbrew ocenie skarżącego nie budzą zastrzeżeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).